

ХРИСТО ФОТЕВ
БАЛАДА ЗА РОМЕО И
ЖУЛИЕТА

chitanka.info

На Ц. Д.

1

*Ромео пак поведе Жулиета
по старите си вкаменени дири.
В градините с премръзнали дървета
или потайно в тесните квѐртири...
И в сенките на техните пердета
със устни, и от пламъци по-сини,
Ромео пак целува Жулиета
като преди, преди, преди
години!*

2

*В поледицата звънко потрепера
тополата... И всичко занемява!
— О, примавера! Белла, примавера —
виелицата ли сега запява?
Една прегръдка къса на перона!
Едно последно — „О, мисли за мене“!
И става цялата земя Верона,
потънала в невиджано цѐфтене!*

3

*Ах, колко дълго, дълго сме живели
на сцената в различните спектакли!
Кога луминесцентните кристали
заместиха маслинените факли?
И ти — красива в техните сияния —
дойде при мене като от безкрая...*

*За щастие ли, или за страдания —
не зная!*

4

*Да тръгнем! Аз трябва да говоря,
защото става нещо страшно с мене.
В една следкарница със много хора
да седнем, притиснали колене.
И с треперящи лакти върху кръга
на масата — с димящите кафета —
ще ти разкажа как Една излъга
сърцето ми, че била
Жулиета!*

5

*Приличахте си в устните — на pewno
не си била целувана тогава.
В косите и канеленото черно
и досега не мога да забравя!
Два подписа благословиха брака!
Два поклона във бялата ѝ къща...
И тя получи право да ме чака,
да ме изпраца и да ме прегръща!*

6

*В саксиите цикламите цъфтяха
и в сянката на праните пижсами
отдавна прецъфтяха — пожълтяха
червените и белите циклами!
Пристигаха добрите философи —
съседите — и спореха тепърва
дали да бъде пържена с картофи,
или с домати прясната пълтърва!*

7

*С пѣстървата поднасяха салат
и виното си пиеха спокойно.
Потупвани доволно по бедрата
съпругите запяваха нестройно...
Хазяина със старата цигулка
подхващаше напевите горещи
и на дивана плюшената люлка
люлееше пияните ми плещи!*

8

*Разсъмваше ли се — звънтяха стѣпки,
звънтяха думи и звънтяха менци...
Събуждаха ме трескавите трѣпки
на чакащите корабокрушенци...
Главата — пуста, раменете — болни
и вместо хора — чакани с години —
непоносими и самодоволни —
пингвини!*

9

*Сияеше във блашно, постно, млечно
на кухнята им къщата могѣща...
Във събота срещу неделя — вечно
с бутилката добра, една и съща,
пристигаха добрите философи —
съседите — и спореха тепърва
дали да бѣде пѣржена с картофи,
или с домати прясната пѣстърва!*

10

*Закуска — и отново осем часа
във сградата с тапети много стари.
Разтваряше добрата „Дом-украса“
вратата си за моите другари...
По-младите стояха до вратата,
по-старите — до печката огромна...*

*До края ще ги помня — имената
единствено не мога да си спомня!*

11

*С колегата си бяхме нещо сложно
по принципи, по възгледи, по чувство!
Художници в отдела за приложно
или подобно някакво изкуство...
Той бягаше картони да купува,
а после ги нарязвахме на ленти.
И текста леви, леви марширува
в шпалира от червени орнаменти!*

12

*Боите ни се радваха — и ние
се радвахме по детски на боите!
Ликуваше безличната хартия,
приела на героите чертите.
Рисувахме в очите им възторга —
медалите по бялата им пазва...
И казваше накрая профгрупорга:
„Добре е! Като че ще заприказва“...*

13

*Поруменели, ний брояхме текста
и часовете по портрета — после,
разбойници в морето на кодекса,
го працахме при касиера, после
оставахме отново в тишината,
живото си отиваше с портрета...
Тогав се разтваряше вратата
и идваше жена ми —
Жулиета!*

14

Отивахме в градината, където
замайваше разцъфналата лайка.
И бавно посиняваше в небето
на облаците бялата мозайка.
Висяха ваксаджийските сандъци
по циганските детско-слаби плещи,
а трите продавачки на фъстъци
запалваха големите си свеци
и простата, циментова Диана
оглеждаше безплодното си тяло
в зелената повърхност на фонтана
като във флорентинско огледало...
...Вървахме ний! Мълчахме в тишината!
А някъде зад всичките небета
безшумно се събличаше луната
със тънките ръце на Жулиета!

15

И падахме в леглото уморени.
Заспиваше тя може би щастлива
на бялата възглавница до мене
като момиче тиха и красива...
Усмиваше се бледа, просто бяла,
а аз я гледах тъжен и учуден —
защото може, както е заспала,
да не поиска тя да се събуди!

16

И тя не се събуждаше — мълчеше
заклучена... от сънища пияна!
И тихо беше!
Тихо!
Тихо беше!
А времето струеше от тавана...
Отекваха край мене часовете
безцветни, монотонни, упорити —

*роднините ѝ в старите портрети
приличаха на черни сталактити!*

17

*В прозорците, по-глухи от гоблени,
душата ми се взираше... Тогава
разбрах аз, че някъде — не в мене —
живота ми като вода минава...
Че някъде живота тържествува,
ликува и прощава и наказва,
но в моето сърце не съществува
и моето лице не забелязва!*

18

*Къде е той?... Мълчеше Жулиета!
Мълчаха сталактитите! — Къде е?
Не искам да живея без морета
и без герои — искам да живея!
Не ми е нужна мъдрата ви грижа!
Насреща ми не тръгвайте, защото
аз — Дон Кихот — сега ще ви понижа
във веселото име на живота!*

19

*Къде е той? И как да го позная?
Да го докосна и да го открия?
Аз искам да живея — да мечтая!
Да съм герой!
Най-верния!
Добрия!
Навсякъде да съм — във всяко време,
във всяко нещо и във всички хора!
За да не бъде любовта ми бreme,
да се усмихвам — вярно да говоря!*

20

*Но спеше тя — мълчеше Жулиета!
Портретите мълчаха — и без думи
аз се загледах дълго във лицето —
в ръцете ѝ разпънати върху ми...
Сърцето ми почувства, че те няма,
и се заблъска в тъмната си клетка...*

21

*Разбира се — небето не изчезна!
Не експлодира земната обвивка!
Луната от върха си ме погледна
със своята ренесансова усмивка!
Дърветата отново разцъфтяха...
И пак в нощта сърцето ми завика...
Гледачките на карти те видяха
и казаха ми, че си дама пика!*

22

*Ах, колко дълго, дълго сме живели
на сцената в различните спектакли!
Кога луминесцентните кристали
заместиха маслинените факли?
И ти — красива в техните сияния —
дойде при мене като от безкрая —
за щастие ли, или за страдания
— не зная!*

23

*Да тръгнем по светлите пътеки
на деветстотин шестдесет и трета...
Аз съм Ромео от рода Монтеки!
Наистина ли ти си Жулиета?
И тебе ли те лъгаха?
Прости ми
и не плачи! Да тръгнем веднага!
Повтаряй ми — крещи ми своето име*

и ми подай забравената шпага!

24

*Креци ми своето име — не забравяй,
че ти си Жулиета! Излъжи ме,
че птицата в градината е славей...
Ромеевите жестове върни ми
и словото Ромеево... Не спирай!
Не падай ти на сцената огромна!
Ти милосърдно текста ми суфлирай!
Аз ще си спомня! Всичко ще си спомня!*

25

*Ти текста ми суфлирай! Аз с такава
невероятна сила ще играя,
че в своята игра ще те забравя
и ще забравя автора — накрая
ще се усмихна аз в нощта сурова,
ще се изправа върху тротоара...
По дяволите твоята отрова,
аптекарю!*

26

*О, колко нощи с тяло уморено
и въпреки умората си — нежна —
ти хвърляше палтото си зелено
като поляна по земята снежна...
Или в дъжда по стълбите гранитни,
с бетонени и дървени извивки,
посрещната от много любопитни
и много унизяващи усмивки...
Ти падаше от въздуха по-бяла,
по-тежка от разпятия върху ми!
А после се усмихваше — видяла
уплахата в очите ми безумни...
Подаваше ми на косите гъсти*

*червеното и черното горене —
люлееше ме с трескавите пръсти
на любовта си, пазена от мене!*

27

*Понякога — печална, хладна, гола —
ти плачеше — до мене ти мълчеше!
Тежеше ти жестоката ми роля
и страшното ти име ми тежеше...
Аз падах върху нервните ти тръпки
и исках може би да те запазя,
но ти крещеше в моите прегръдки
от болка и обида, и омраза!*

28

*Къде си ти? До мене ли? Върви си?
Не си отивай, моля те, прости ми!
Обичай ме до края — усмихни се
и в своята усмивка приюти ме...*

*Не сме самотни ний! Недей повтаря,
че няма по-самотни във всемира —
Меркуцио не свири на китара,
но ни отстъпва своята квартира!*

29

*Ний влизаме по-тихи от луната.
На пръсти в коридорите вървиме
и тежката вода на тишината
е пълна със вкуса на твойто име
и мойто име... Ний сме много бледи!
И много тихи — малка е Верона!
Известно е на близки и съседни,
че нашата любов е „незаконна“!*

30

*Смутени са фасадите червени
на гражданските правови кодекси!
Кварталните светци са възмутени
до дъното на своите комплекси!
Ний бягаме... И някаква градина
ни скрива под високата си арка...
със блясъка на своята перушина
и козина — ни среща зоопарка!*

31

*Бизона се бунтува — и рогите
са впримчени в изстреляната прашка.
Пауна ни поглежда със очите —
хилядата — на своята опашка...
Лъва не се надява за победа —
смирена е походката му тежка.
Маймуната ни гледа, гледа, гледа —
усмивката ѝ е почти човешка!*

32

*И ме обзема ненадейно чувство!
Сега си с мене ти — и аз живея!
Ще издържим ли страшното изкуство
да сме човеци... Аз да съм Ромео!
Ти — Жулиета... Малката маймуна
ни гледа, гледа, гледа и се скрива!...
Благодаря ти — дай да те целуна —
понякога си толкова красива!*

33

*И толкова си в мене — че се плаша
и искам да изчезна! Да се скрия!
Но ти си цяла в стъклената чаша
на мойте часове... И аз те пия!
Във въздуха си, в градските дървета!
В тромпета на казиното —*

*по-стройна
от бронзовите звуци на тромпета —
ти цяла си в нощта ми неспокойна!*

34

*И се разсъмва... Тръгваме пияни
от въздуха на някоя алея...
с походките на древни християни
пред римската тълпа на Колизея!
И въпреки това — недей повтаря,
че няма по-самотни във всемира...
Меркуцио не свири на китара,
но ни отстъпва своята квартира!*

35

*О, дворове по-шумни от слугини!
И улици — събрани на площада!
Комини... И комини... И комини...
Ограда... И ограда... И ограда...
Театъра е до съда — съвета,
пожарната, часовника, файтона...
И блясъка на голите дървета
по голите площади на Верона!*

36

*Понякога страхът ни застъклява!
Тогава най-невзрачната завеса
езика си внезапно раздвоява:
Къде са? Не видяхте ли къде са?
Завесата се блъска във небето,
дърветата и хората — къде е?
Безсрамницата Жулиета де е?
И този стар алкохолик Ромео?*

37

*И във една от нощите, броени
от двама като сребърни монети,
аз знам — ще се събудят разярени
Монтеки — съюзени с Капулети...
Верона ще изтръпне занемяла
като китара, стъпкана на прага,
и ще пронизе дрехата ми бяла
Тибалтовата шпага!*

38

*Тибалт ще трябва да умре — защото
е страшната ръка на Капулети...
Не искам да повярвам, че живота
и любовта са врагове заклети!
Не искам! И какво, че наранени
са нашите души от много болка! —
Аз ще ти кажа — ние сме родени
да помириме любовта с живота!*

39

*Ах, колко дълго, дълго сме живели
на сцената в различните спектакли!
Кога луминесцентните кристали
заместиха маслинените факли?
И ти — красива в техните сияния —
дойде при мене като от безкрая!
За щастие ли, или за страдания —
не зная!*

40

Да тръгнем...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.